

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1963

Warszawa, dnia 30 grudnia 1963 r.

Nr 15

SPIS TREŚCI

Dział A

	str.
Poz. 140 wyjaśnienie Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 28 listopada 1963 r. w sprawie utraty mocy obowiązującej niektórych przepisów instrukcji obsługi żurawi	240

Dział B

Poz. 141 — ustawa z dnia 13 listopada 1963 r. zmieniająca przepisy o służbie wojskowej żołnierzy Sił Zbrojnych (wyciąg)	240
„ 142 — ustawa z dnia 13 listopada 1963 r. zmieniająca ustawę o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (wyciąg)	241
„ 143 — ustawa z dnia 13 listopada 1963 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych (wyciąg)	241
„ 144 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 października 1963 r. w sprawie funduszu postępu techniczno-ekonomicznego (wyciąg)	245
„ 145 — uchwała Nr 334 Rady Ministrów z dnia 8 października 1963 r. w sprawie planowania oraz kontroli zatrudnienia i funduszu płac, związanych z rozwojem techniki w przedsiębiorstwach przemysłu maszynowego i elektrotechnicznego podległych Ministrowi Przemysłu Ciężkiego	246
„ 146 — rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 1963 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych i Trybunału Ubezpieczeń Społecznych (wyciąg)	248
„ 147 — rozporządzenie Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 31 sierpnia 1963 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładach przemysłu piekarniczego	250
„ 148 — zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 8 października 1963 r. w sprawie szczegółowych zasad przyznawania dodatkowego wynagrodzenia lekarzom zakładów leczniczo-zapobiegawczych przemysłowej służby zdrowia oraz szczegółowych zadań tych lekarzy	253
„ 149 — zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki z dnia 30 października 1963 r. w sprawie ramowych wytycznych dotyczących warunków tworzenia instytutów naukowo-badawczych, zakresu działania ich organów, struktury organizacyjnej i organizacji pracy (wyciąg)	256

DZIAŁ A

140

WYJAŚNIENIE**CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH**

z dnia 28 listopada 1963 r.

w sprawie utraty mocy obowiązującej niektórych przepisów instrukcji obsługi żurawi.

Na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 dekretu z dnia 10 listopada 1954 r. o przejęciu przez związki zawodowe zadań w dziedzinie wykonywania ustaw o ochronie, bezpieczeństwie i higienie pracy oraz sprawowania inspekcji pracy (Dz. U. Nr 52, poz. 260 i z 1960 r. Nr 20, poz. 119) Centralna Rada Związków Zawodowych wyjaśnia, co następuje:

Przepisy rozdziału 4.3.3. „Przepisów Dozoru Technicznego”, wydane w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 7 października 1963 r. w sprawie budowy i eksploatacji dźwignic oraz wykonywania dozoru technicznego nad tymi dźwignicami. (Dz. U.

Nr 46, poz. 258), zawierają zasadę, iż w czasie pracy dźwignicy nie może być na bębnie mniej niż 1,5 zwoja liny.

Powyższe przepisy spowodowały w następstwie utratę mocy obowiązującej § 5 pkt 9 instrukcji w zakresie obsługi żurawi, stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministrów Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia z dnia 20 marca 1954 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy obsłudze żurawi (Dz. U. Nr 15, poz. 58), przewidującej, iż na bębnie powinno pozostawać co najmniej 2,5 zwoja liny.

Członek Prezydium CRZZ: *Zdzisław Wierzbicki***DZIAŁ B**

141

U S T A W A

z dnia 13 listopada 1963 r.

zmieniająca przepisy o służbie wojskowej żołnierzy Sił Zbrojnych.

(Dziennik Ustaw z dnia 18 listopada 1963 r. Nr 50, poz. 277)

(Wyciąg)

Art. 1. W ustawie z dnia 13 grudnia 1957 r. o służbie wojskowej oficerów Sił Zbrojnych (Dz. U. z 1958 r. Nr 2, poz. 5) wprowadza się następujące zmiany:

6) art. 65 otrzymuje brzmienie:

„Art. 65. 1. Oficerów zwolnionych z wojskowej służby zawodowej, którzy nie ukończyli: mężczyźni 55 lat życia, a kobiety 50 lat życia i nie zostali zaliczeni do jednej z grup inwalidów — kieruje się na ich wniosek do pracy w organach administracji państwowej, przedsiębiorstwach, zakładach lub instytucjach. Przepisu tego nie stosuje się do oficerów zwolnionych z wojskowej służby zawodowej w przypadkach określonych w art. 55 ust. 1 pkt 4 i art. 56 ust. 1 pkt 6.

2. Szczegółowe zasady i tryb kierowania oficerów do pracy określa Prezes Rady Ministrów.”

Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1958 r. o służbie wojskowej szeregowców i podoficerów Sił Zbrojnych (Dz. U. z 1958 r. Nr 36, poz. 164, z 1959 r. Nr 14, poz. 75 i z 1961 r. Nr 6, poz. 39) wprowadza się następujące zmiany:

3) w art. 46 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Podoficer powołany do wojskowej służby nadterminowej z rezerwy zachowuje prawo do

ostatnio pobieranego wynagrodzenia lub uposażenia z zakładu pracy do końca tego miesiąca kalendarzowego, w którym został skierowany do jednostki wojskowej w celu pełnienia służby.”;

4) w art. 66 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Do podoficerów powołanych do wojskowej służby zawodowej z rezerwy stosuje się odpowiednio przepis art. 46 ust. 3.”;

11) art. 97 otrzymuje brzmienie:

„Art. 97. 1. Podoficerów zwolnionych z wojskowej służby zawodowej, którzy nie ukończyli 55 lat życia i nie zostali zaliczeni do jednej z grup inwalidów, kieruje się na ich wniosek do pracy w organach administracji państwowej, przedsiębiorstwach, zakładach lub instytucjach. Przepisu tego nie stosuje się do podoficerów zwolnionych z wojskowej służby zawodowej w przypadkach określonych w art. 86 ust. 1 pkt 4 i w art. 87 ust. 1 pkt 5.

2. Szczegółowe zasady i tryb kierowania podoficerów do pracy określa Prezes Rady Ministrów.”

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

142

U S T A W A

z dnia 13 listopada 1963 r.

zmieniająca ustawę o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin.

(Dziennik Ustaw z dnia 18 listopada 1963 r. Nr 50, poz. 278)

(Wyciąg)

Art. 1. W ustawie z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 2, poz. 6 i Nr 21, poz. 93) wprowadza się następujące zmiany:

7) po art. 15 dodaje się art. 15a i 15b w brzmieniu:

„Art. 15a. 1. Renty w wysokości określonej w art. 15 wraz z dodatkami wypłaca się, z zastrzeżeniami wynikającymi z art. 15b, rencistom, którzy:

1) osiągnęli wiek: mężczyzna 55 lat, kobieta 50 lat albo

3. Rencistę, który nie osiągnął wieku określonego w ust. 1 pkt 1, kieruje się na jego wniosek do pracy w trybie przepisów o służbie wojskowej żołnierzy Sił Zbrojnych.

Art. 2. 1. Przepisu art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do osób pobierających renty w dniu jej wejścia w życie.

2. Do osób pobierających renty w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 15a, 15b, 19 i 31 ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą — po upływie 6 miesięcy od dnia jej wejścia w życie. Przepisu art. 15a ust. 2 nie stosuje się jednak do rencistów zwolnionych z wojskowej służby zawodowej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, którzy ukończyli przed tym dniem lub w okresie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy ukończą 50 lat życia; rencistom tym przysługuje również dodatek określony w art. 19, jeżeli nie pracują i nie posiadają dochodów z innych źródeł.

3. Ograniczenie lub zmniejszenie renty stosownie do przepisów wymienionych w ust. 2 następuje od najbliższego terminu płatności renty, przypadającego po upływie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 5. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1964 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *A Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

143

U S T A W A

z dnia 13 listopada 1963 r.

o zwalczaniu chorób zakaźnych.

(Dziennik Ustaw z dnia 18 listopada 1963 r. Nr 50, poz. 279)

(Wyciąg)

Art. 1. 1. Ustawa dotyczy wykrywania i zapobiegania szerzeniu się chorób zakaźnych oraz leczenia chorych na te choroby.

2. Chorobami zakaźnymi w rozumieniu ustawy są choroby ludzi wywoływane przez żywe organizmy lub ich produkty (jady), jeżeli choroby te ze względu na swój charakter lub na sposób szerzenia się stanowią szczególne zagrożenie dla zdrowia ludności.

3. Rada Ministrów ustala w drodze rozporządzenia wykaz chorób zakaźnych.

4. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w przypadkach, gdy wymagają tego względy sanitarno-epidemiologiczne, może w drodze rozporządzenia rozciągnąć niektóre przepisy ustawy na inne choroby mogące w określonych warunkach szerzyć się epidemicznie.

5. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

1) „chory zakaźnie” — osobę dotkniętą chorobą zakaźną,

2) „podejrzany o chorobę zakaźną” — osobę, u której występują objawy mogące wskazywać na chorobę zakaźną,

3) „nosiciel” — osobę, której ustrój wydala na zewnątrz żywe zarazki wywołujące chorobę zakaźną, mimo że osoba ta nie wykazuje klinicznych objawów tej choroby,

4) „podejrzany o zakażenie” — osobę, która miała styczność z chorym zakaźnie lub materiałem zakaźnym bądź zakażonym albo przebywała na terenie zakażonym,

5) „podejrzany o nosicielstwo” — osobę, która przebyła chorobę zakaźną lub jest podejrzana

o zakażenie, a co do której nie została wyłączona możliwość, że jest nosicielem.

6. Przepisy ustawy, dotyczące podejrzanych o zakażenie i podejrzanych o nosicielstwo, nie mają zastosowania do pracowników służby zdrowia zatrudnionych przy wykrywaniu i zapobieganiu szerzeniu się chorób zakaźnych albo przy leczeniu lub obsłudze chorvch zakaźnie, nosicieli, podejrzanych o zakażenie lub podejrzanych o nosicielstwo pod warunkiem przestrzegania przez nich zasad postępowania ustalonego dla tej kategorii pracowników .

Art. 2. 1.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej określa w drodze rozporządzenia:

1) zasady przeprowadzania szczepień ochronnych przeciwko chorobom zakaźnym,

2) wykaz prac, których wykonywanie jest zabronione niektórym chorym zakaźnie, nosicielom lub podejrzany o nosicielstwo, oraz

3) zasady przeprowadzania badania lekarskiego osób wykonujących lub zamierzających wykonywać prace określone w pkt 2.

4. Rozporządzenia określone w ust. 2 i 3 mogą przewidzieć środki, jakie będą stosowane względem osób, które wbrew nałożonemu na nie obowiązkowi nie poddały się szczepieniem ochronnym bądź badaniom, a w szczególności wprowadzać zakaz przyjmowania takich osób do szkół, internatów, zakładów przeznaczonych dla dzieci lub na kolonie letnie, do czasu wypełnienia tego obowiązku.

Art. 5. 1. Osoby sprawujące zarząd nieruchomości oraz kierownicy zakładów pracy lub instytucji są obowiązani utrzymywać je w należyłym stanie higieniczno-sanitarnym oraz stosować się do wskazań i nakazów wydawanych przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej w celu zwalczania chorób zakaźnych.

2. Wymagania higieniczno-sanitarne, jakim powinny odpowiadać poszczególne rodzaje nieruchomości, zakładów pracy i instytucji, określają w drodze rozporządzenia właściwi ministrowie w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej.

Art. 6. 1. Zakłady społeczne służby zdrowia, akademie medyczne, instytuty naukowo-badawcze podległe Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej, fachowi pracownicy służby zdrowia, kierownicy statków morskich i śródlądowych oraz statków powietrznych, zakłady pracy nie posiadające stałej opieki lekarskiej, zakłady nauczania, wychowania i opieki, hotele, domy wczasowe, schroniska turystyczne i ośrodki turystyczno-wypoczynkowe, zakłady karne, organy Milicji Obywatelskiej, sołtysi oraz biura gromadzkich rad narodowych mają obowiązek zgłaszania organom Państwowej Inspekcji Sanitarnej, a także określonym zakładom społecznym służby zdrowia przypadków zachorowania, podejrzenia o zachorowanie i zgonów na choroby zakaźne natchmiast po powzięciu o nich wiadomości.

2. W jednostkach określonych w ust. 1 obowiązek zgłaszania ciąży na kierownikach tych jednostek lub osobach przez nich wyznaczonych.

3. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej określi w drodze rozporządzenia zasady dokonywania zgłoszeń, o których mowa w ust. 1.

Art. 7. 1. Powiatowy (miejski, dzielnicowy) lub portowy inspektor sanitarny, w razie stwierdzenia lub podejrzenia choroby zakaźnej bądź nosicielstwa, wydaje w przypadkach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3 ust. 2 decyzje o poddaniu przymusowej hospitalizacji, przymusowemu leczeniu lub izolacji, a ponadto — w granicach, w jakich to się okaże potrzebne, w celu zapobieżenia szerzeniu się choroby zakaźnej — może:

3) nakazać podejrzanemu o chorobę zakaźną lub podejrzanemu o zakażenie wstrzymanie się od zajęć zarobkowych bądź od uczęszczania do zakładów nauczania albo wychowania.

Art. 8. 1.

3. Ubezpieczonemu, który decyzją wydaną na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 3 został odsunięty od wykonywania pracy, przysługuje z ubezpieczenia na wypadek choroby lub macierzyństwa zasiłek w wysokości zasiłku chorobowego.

4. Ubezpieczonemu poddanemu przymusowej hospitalizacji bądź izolacji (art. 3 ust. 2) w zakładzie opieki zdrowotnej zamkniętej przysługuje zasiłek z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa:

1) w wysokości zasiłku chorobowego, jeżeli ubezpieczony ma na utrzymaniu jedną lub więcej osób,

2) w wysokości 35% podstawy wymiaru zasiłku chorobowego, jeżeli ubezpieczony nie ma nikogo na utrzymaniu.

5. Za czas opuszczenia pracy w związku z poddaniem się szczepieniu lub badaniom określonym w art. 2 ust. 1 pkt 1 i 2 pracownikowi przysługuje wynagrodzenie obliczane jak za urlop wypoczynkowy.

7. Koszty przejazdu pracowników na badania lekarskie określone w art. 2 ust. 2 pkt 3 pokrywają zakłady pracy.

8. Do zwrotu kosztów przejazdu (ust. 6 pkt 2 i ust. 7) mają odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące zwracania ubezpieczonym kosztów przejazdu do zakładów leczniczych.

Art. 10. Wojewódzki inspektor sanitarny (inspektor sanitarny miasta wyłączonego z województwa) może zarządzić zamknięcie zakładu pracy lub instytucji bądź ich części, w których zostały stwierdzone zaniedbania w zakresie higieniczno-sanitarnym, stwarzające bezpośrednie niebezpieczeństwo szerzenia się choroby zakaźnej, na okres niezbędny do usunięcia tych zaniedbań lub przeprowadzenia dezynfekcji.

Art. 12. 1. W razie wystąpienia choroby zakaźnej prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) na wniosek wojewódzkiego inspektora sanitarnego (inspektora sanitarnego miasta wyłączonego z województwa) wydaje zarządzenia mające na celu zapobieżenie epidemii, a dotyczące w szczególności:

3) czasowego zamknięcia zakładów pracy i instytucji lub ich części, których prowadzenie zagraża szczególnym niebezpieczeństwem,

Art. 15. 1. W razie stwierdzenia nosicielstwa zarasków choroby zakaźnej lub stwierdzenia podejrzenia o nosicielstwo u pracownika zatrudnionego przy czynnościach zabronionych nosicielom lub podejrzanym o nosicielstwo, zakład pracy jest obowiązany niezwłocznie odsunąć pracownika od dotychczas spełnianych czynności i w miarę możliwości przesunąć go do innej pracy nie zabronionej nosicielom, która odpowiada posiadanym przez pracownika kwalifikacjom lub do której pracownik może być przyuczony.

2. Zakład pracy rozstrzyga sprawę przesunięcia do innej pracy po zasięgnięciu opinii rady zakładowej lub delegata związkowego, a w zakładzie pracy, w którym nie działa rada zakładowa lub delegat związkowy — po zasięgnięciu opinii właściwego terenowego zarządu związku zawodowego.

Art. 16. 1. Zakład pracy może niezwłocznie, po stwierdzeniu u pracownika nosicielstwa zarasków choroby zakaźnej (art. 3 ust. 3), rozwiązać z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia w trybie przewidzianym dla rozwiązywania umów o pracę w razie niezdolności pracownika do pracy wywołanej chorobą — jeżeli nie ma możliwości przesunięcia go do innej pracy lub jeżeli pracownik odmawia podjęcia innej proponowanej mu pracy (art. 15).

2. Pracownik, o którym mowa w ust. 1, powinien być na swój wniosek, w pierwszej kolejności przed innymi kandydatami skierowany przez właściwy do spraw zatrudnienia organ prezydium rady narodowej do pracy nie zabronionej nosicielom lub w celu przyuczenia do takiej pracy.

Art. 17. 1. Zakład pracy nie może wypowiedzieć stosunku pracy pracownikowi, który z powodu podejrzenia o nosicielstwo zarasków choroby zakaźnej został odsunięty od dotychczas pełnionych czynności, jeżeli nie upłynął jeszcze okres uprawniający zakład pracy do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu niezdolności do pracy wywołanej chorobą, chyba że zakład pracy ulega zupełnej likwidacji.

2. Okres czasu, o którym mowa w ust. 1, podlega przedłużeniu, jeżeli powiatowy (miejski, dzielnicowy) lub portowy inspektor sanitarny stwierdzi, że w ciągu tego okresu, bez winy pracownika, nie mogły być przeprowadzone wszystkie wymagane badania na nosicielstwo.

3. Zakład pracy może niezwłocznie, po stwier-

dzeniu u pracownika podejrzenia o nosicielstwo zarasków choroby zakaźnej, rozwiązać z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia w trybie przewidzianym dla rozwiązywania umów o pracę w razie niezdolności pracownika do pracy wywołanej chorobą, jeżeli pracownik ten odmawia podjęcia innej proponowanej mu pracy (art. 15).

Art. 18. 1. Pracownikowi, który w związku ze stwierdzeniem u niego nosicielstwa zarasków choroby zakaźnej lub stwierdzeniem podejrzenia o nosicielstwo nie może być zatrudniony przy dotychczasowych czynnościach, przysługuje z funduszu ubezpieczenia społecznego:

1) w okresie pozostawania bez pracy (art. 16 ust. 1), jednak przez czas nie dłuższy niż 3 miesiące lub w okresie niewykonywania pracy (art. 17 ust. 1 i 2), zasiłek chorobowy, jeżeli w okresie niewykonywania pracy pracownik nie otrzymuje wynagrodzenia z zakładu pracy,

2) w okresie przesunięcia do innej pracy (art. 15) lub podjęcia pracy w innym zakładzie pracy, jednakże przez czas nie dłuższy niż 6 miesięcy — zasiłek zdrowotny, jeżeli pracownik:

a) osiąga po przesunięciu do innej pracy lub po podjęciu pracy w innym zakładzie pracy zarobek mniejszy od przeciętnego zarobku z ostatnich 3 miesięcy zatrudnienia przed przesunięciem do innej pracy lub podjęciem pracy w innym zakładzie pracy oraz

b) nie posiada prawa do inwalidzkiej renty wyrównawczej.

2. Pracownik, z którym zakład pracy rozwiązał umowę o pracę bez wypowiedzenia w związku z niemożnością przesunięcia go do innej pracy (art. 15), ma prawo do zasiłku chorobowego pod warunkiem zarejestrowania się we właściwym do spraw zatrudnienia organie prezydium rady narodowej.

3. Łączny okres pobierania zasiłku chorobowego i zdrowotnego, o których mowa w ust. 1, nie może przekraczać 6 miesięcy.

4. Wysokość zasiłku zdrowotnego przez okres pierwszych 3 miesięcy stanowi różnicę pomiędzy przeciętnym zarobkiem z okresu zatrudnienia w ciągu ostatnich 3 miesięcy przed przesunięciem do innej pracy lub podjęciem pracy w innym zakładzie pracy a zarobkiem osiąganym w nowym miejscu pracy. Począwszy od czwartego miesiąca wysokość zasiłku zdrowotnego nie może wynosić więcej niż 30% poprzedniego przeciętnego zarobku.

5. W razie stwierdzenia przez powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) lub portowego inspektora sanitarnego, że osoba uznana za nosiciela przestała być nosicielem:

1) zachowuje ona prawo do zasiłku chorobowego lub zdrowotnego jeszcze w ciągu dwóch tygodni od daty stwierdzenia ustąpienia nosicielstwa, jednak nie ponad okres ustalony w ust. 3,

2) korzysta ona z przywileju pierwszeństwa do zatrudnienia w dotychczasowym zakładzie pracy, jeżeli w ciągu 7 dni od daty stwierdzenia ustąpienia nosicielstwa zgłosi się do pracy.

6. Pracownik, który w okresie przyuczania się do określonej pracy (art. 16 ust. 2) pobiera wynagrodzenie niższe od przeciętnego zarobku z ostatnich 3 miesięcy poprzedzających stwierdzenie nosicielstwa, otrzymuje przez okres nie dłuższy niż 6 miesięcy zasiłek zdrowotny w wysokości ustalonej w ust. 4.

7. Osobie określonej w ust. 1 nie przysługuje prawo do zasiłku chorobowego w razie odmowy podjęcia pracy odpowiadającej posiadanym przez nią kwalifikacjom lub pracy, do której może być ona przyuczona, zaproponowanej przez zakład pracy lub przez właściwy do spraw zatrudnienia organ prezydium rady narodowej.

Art. 19. 1. Pracownikom służby zdrowia przysługuje w związku z realizacją przepisów ustawy prawo do ochrony, przyznanej pracownikom państwowym w przepisach prawa karnego.

2. W razie zachorowania pracownika (ust. 1) na chorobę zakaźną pozostającą w związku przyczynowym z zatrudnieniem przy zwalczaniu tej choroby, stosunek pracy nie może być z pracownikiem rozwiązany bez jego zgody do czasu odzyskania przez niego zdolności do pracy bądź uznania go za inwalidę, jednak w okresie nie przekraczającym jednego roku.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do pracowników służby weterynaryjnej zatrudnionych przy zwalczaniu wśród zwierząt chorób zaraźliwych, które mogą być przenoszone na ludzi.

Art. 20. 1. Lekarze, starsi felczerzy, felczerzy, pielęgniarki, laboranci medyczni, instruktorzy higieny, dezynfektorzy, a także osoby o innych kwalifikacjach, zatrudnione w zakładach służby zdrowia, mogą być powoływane do pracy przy zwalczaniu epidemii.

2. Decyzję o powołaniu wydaje na wniosek wojewódzkiego inspektora sanitarnego (inspektora sanitarnego miasta wyłączonego z województwa) właściwy do spraw zdrowia organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) miejsca zamieszkania lub zatrudnienia osoby powoływanej, a w razie powołania na obszar innego województwa — Minister Zdrowia i Opieki Społecznej.

3. Powołaniu do pracy przy zwalczaniu epidemii nie podlegają:

1) żołnierze, a także inne osoby, które nie ukończyły 18 lat bądź przekroczyły 55 lat,

2) posłowie na Sejm,

3) członkowie prezydiów rad narodowych,

4) osoby zatrudnione w jednostkach organizacyjnych podległych Ministrom: Obrony Narodowej, Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości i Komunikacji,

5) kobiety w ciąży lub posiadające dzieci w wieku do 14 lat,

6) inwalidzi i inne osoby o ograniczonej sprawności fizycznej.

4. Powołanie do pracy przy zwalczaniu epidemii stwarza obowiązek pracy przez okres do 3 miesięcy w zakładzie społecznym służby zdrowia wskazanym w decyzji o powołaniu.

5. Przez czas trwania obowiązku, o którym mowa w ust. 4, z osobą powołaną do pracy przy zwalczaniu epidemii nie może być rozwiązany dotychczasowy stosunek pracy ani nie może być dokonane wypowiedzenie umowy o pracę, chyba że istnieje podstawa do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika.

6. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac określi zasady wynagradzania pracowników służby zdrowia, wymienionych w ust. 1, powołanych do pracy przy zwalczaniu epidemii.

7. Osobie powołanej do pracy poza miejscem jej stałego zamieszkania przysługuje zwrot kosztów przejazdu oraz diety na zasadach ustalonych dla pracowników państwowych.

Art. 25. Ustawa nie narusza przepisów o zwalczaniu gruźlicy, chorób wenerycznych i zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Art. 26. 1. Kto:

2) wbrew przepisom o zwalczaniu chorób zakaźnych zatrudnia chorego zakaźnie, podejrzanego o chorobę zakaźną, podejrzanego o zakażenie, nosiciela lub podejrzanego o nosicielstwo,

3) sprawując zarząd nieruchomości lub jako kierownik zakładu pracy bądź instytucji zaniedba obowiązków w zakresie ich utrzymywania w należytych stanie higieniczno-sanitarnym,

4) wbrew ciężącemu na nim obowiązkowi nie zgłasza przypadku zachorowania, podejrzenia o zachorowanie lub zgonu na chorobę zakaźną — podlega karze grzywny do 4.500 zł.

2. Orzekanie następuje w trybie przepisów o orzecznictwie karno-administracyjnym.

Art. 27. 1. Tracą moc:

1) ustawa z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. z 1935 r. Nr 27, poz. 198, z 1949 r. Nr 25, poz. 174 i z 1959 r. Nr 27, poz. 170) oraz

2) dekret z dnia 14 maja 1946 r. o powołaniu pracowników służby zdrowia do walki z epidemiami (Dz. U. Nr 23, poz. 150).

2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w niniejszej ustawie obowiązują przepisy dotychczasowe ze zmianami wynikającymi z ustawy.

Art. 28. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

144

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 8 października 1963 r.

w sprawie funduszu postępu techniczno-ekonomicznego.*(Dziennik Ustaw z dnia 14 listopada 1963 r. Nr 49, poz. 274)**(Wyciąg)*

Na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o prawie budżetowym (Dz. U. z 1958 r. Nr 45, poz. 221 i z 1963 r. Nr 28, poz. 164) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.**Przepisy ogólne.**

§ 1. 1. Tworzy się fundusz postępu techniczno-ekonomicznego, zwany dalej „funduszem”, w resortach:

- Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych,
- Drobnej Wytwórczości,
- Geologii,
- Gospodarki Komunalnej,
- Górnictwa i Energetyki,
- Handlu Wewnętrznego,
- Komunikacji,
- Kultury i Sztuki,
- Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego,
- Łączności,
- Obrony Narodowej,
- Oświaty,
- Przemysłu Ciężkiego,
- Przemysłu Chemicznego,
- Przemysłu Lekkiego,
- Przemysłu Spożywczego i Skupu,
- Rolnictwa,
- Zdrowia i Opieki Społecznej oraz
- Żeglugi.

§ 3. Środki funduszu przeznacza się na:

- 3) nagrody za wykonanie niektórych prac związanych z rozwojem techniki lub z postępowaniem organizacyjno-ekonomicznym.

Rozdział 5.**Nagrody za prace związane z rozwojem techniki lub z postępowaniem organizacyjno-ekonomicznym.**

§ 20. 1. Nagradzaniu (§ 3 pkt 3) podlegają prace wybrane z ogółu prac objętych planami rozwoju techniki, w tym także towarzyszące rozwiązaniom technicznym prace badawcze dotyczące normalizacji, unifikacji i typizacji wyrobów bądź procesów technologicznych. Nagradzaniu podlegają również prace wybrane z ogółu planowanych prac z zakresu organizacji i ekonomiki przedsiębiorstw, branż lub gałęzi gospodarki. Nagrody wypłacane z funduszu nie mogą mieć charakteru nagród za ogólne wyniki działalności przedsiębiorstwa.

2. Nagradzanie ze środków funduszu może na-

stępować bez względu na źródło finansowania samych prac.

3. Nagradzanie obejmuje prace związane z przygotowaniem nowych rozwiązań wraz z ich wprowadzeniem do produkcji bądź zastosowaniem w gospodarce.

4. Przy wyborze prac podlegających nagradzaniu oraz przy ustalaniu wysokości nagród należy brać pod uwagę przede wszystkim nowość i trudność zadań, efekty ekonomiczne oraz zasięg stosowania nowych rozwiązań.

5. Ministrowie określają dla podległych i nadzorowanych jednostek bądź grup jednostek (branż) szczegółowe kryteria wyboru tematów prac podlegających nagradzaniu, jak również kryteria ustalania wysokości nagród.

§ 21. 1. Wraz z wyborem prac, za które będą przyznawane nagrody, określa się:

- 1) orientacyjną wysokość nagród za opracowanie określonego zadania,
- 2) osoby, które mają być nagrodzone,
- 3) warunki, od których uzależnia się wypłatę nagród.

2. Nagrody można przyznawać osobom biorącym czynny udział w realizacji zadań bez względu na zajmowane przez te osoby stanowisko i miejsce pracy.

3. Prace podlegające nagradzaniu, wysokość nagród, osoby, które mają być nagrodzone, i warunki wypłaty nagród (ust. 1) w przedsiębiorstwach ustala się przy współudziale organów samorządu robotniczego i podaje się do wiadomości załóg przedsiębiorstw wykonujących te prace i zatrudniających osoby nagradzane.

§ 22. Dyrektorzy przedsiębiorstw i zjednoczeń oraz ich zastępcy mogą być wykonawcami prac finansowanych ze środków funduszu i nagradzani z tego funduszu za każdorazową zgodą jednostki nadrzędnej.

§ 23. 1. Nagrody wypłaca właściwy dysponent funduszu za wykonanie całości pracy w ustalonym terminie i zgodnie z założeniami.

2. Nagrody można wypłacać częściowo za wykonanie określonych etapów prac. Łączna suma wypłat częściowych nie może przekraczać 50% ogólnej kwoty nagrody przewidzianej za wykonanie całości pracy.

§ 24. 1. Nagrody za wykonanie poszczególnych prac wypłaca się w wysokości ustalonej przy wyborze nagradzanych prac (§ 21 ust. 1).

2. W przypadku uzasadnionym przyspieszeniem terminu wykonania pracy, wyższą niż planowana jakością jej wykonania oraz pokonaniem nieprzewidzianych trudności, które ujawniły się w toku wykonania zadania, dysponent funduszu może podwyższyć wysokość nagrody ponad pier-

wotnie ustaloną kwotę, wykorzystując na ten cel posiadaną rezerwę (§ 36) lub też korzystając z uprawnień, o których mowa w § 39 ust. 4.

3. W razie nieuzasadnionego zmniejszenia rzeczowego zakresu zadania, przekroczenia terminu lub obniżenia jakości prac, jak również w razie gdy w toku wykonywania zadań okaże się, iż stopień ich trudności był w rzeczywistości znacznie mniejszy niż przewidywano, dysponent funduszu powinien zmniejszyć nagrodę lub odmówić jej wypłaty.

§ 27. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Nauki i Techniki oraz Centralną Radą Związków Zawodowych, uwzględniając zasady zawarte w §§ 20—26, w ciągu miesiąca od ogłoszenia rozporządzenia wyda w drodze zarządzenia ramowy regulamin nagradzania.

§ 29. 1. Pracownicy nie biorący bezpośrednio udziału w pracach mogą być nagradzani ze środków funduszu, jeżeli czynnie współpracują przy wykonywaniu określonych zadań. O przyznaniu nagrody decyduje minister.

2. Ogólna suma nagród dla pracowników, o których mowa w ust. 1, nie może przekraczać 5% ogólnego limitu nagród ustalonego dla resortu.

3. Przepisy ust. 1 i 2 obowiązują w 1964 r.

4. Przepis § 27 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 6.

Finansowanie wynagrodzeń za wynalazki, które mają być stosowane w przyszłości.

§ 30. Niezależnie od wydatków wymienionych w § 3 z funduszu mogą być finansowane wynagrodzenia za wynalazki, o których mowa w art. 107 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo wynalazcze (Dz. U. Nr 33, poz. 156): zasady finansowania określają przepisy §§ 50 i 78 uchwały nr 74 Rady Ministrów z dnia 5 lutego 1963 r. w sprawie zasad organizowania, kierowania i koordynacji spraw wynalazczości, rozpowszechniania projektów wynalazczych oraz zasad wynagradzania i finansowania w zakresie wynalazczości (Monitor Polski Nr 18, poz. 100).

Rozdział 7.

Zasady gospodarowania środkami funduszu.

§ 37. 1.

4. Zasady tworzenia w przedsiębiorstwach osobowego i bezosobowego funduszu płac oraz zatrudnienia w związku z realizacją zadań postępu technicznego i organizacyjno-ekonomicznego regulują odrębne przepisy.

§ 39. 1.

3. Dyrektor zjednoczenia na podstawie zatwierdzonego zbiorczego planu finansowego oraz opinii organów samorządu robotniczego przedsiębiorstw zatwierdza plany finansowe funduszu poszczególnych przedsiębiorstw, o których mowa w § 35.

Rozdział 8.

Przepisy końcowe.

§ 45. 1. Tracą moc:

1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 września 1958 r. w sprawie utworzenia Funduszu Postępu Technicznego oraz jego przeznaczenia (Dz. U. z 1958 r. Nr 61, poz. 302 i z 1960 r. Nr 19, poz. 114),

2) uchwała nr 743 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1956 r. w sprawie nagradzania za uruchomienie nowych produkcji, doskonalenie techniki i wprowadzenie do przemysłu osiągnięć nauki i techniki (Monitor Polski Nr 105, poz. 1202).

2. Do czasu wydania ramowego regulaminu nagradzania, o którym mowa w § 27, zachowują moc regulaminy wydane przez właściwych ministrów na podstawie przepisów § 15 uchwały nr 743 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1956 r.

§ 47. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

145

UCHWAŁA Nr 334 RADY MINISTRÓW

z dnia 8 października 1963 r.

w sprawie planowania oraz kontroli zatrudnienia i funduszu płac, związanych z rozwojem techniki w przedsiębiorstwach przemysłu maszynowego i elektrotechnicznego podległych Ministrowi Przemysłu Ciężkiego.

(Monitor Polski z dnia 14 listopada 1963 r. Nr 84, poz. 405)

§ 1. W przedsiębiorstwach przemysłu maszynowego i elektrotechnicznego podległych Ministrowi Przemysłu Ciężkiego, zwanych dalej w skrócie „przedsiębiorstwami”, wprowadza się podział funduszu płac na:

1) fundusz płac przeznaczony na wykonywa-

nie bieżących zadań produkcyjnych, zwany dalej „funduszem płac produkcji bieżącej”, oraz

2) fundusz płac przeznaczony na realizację zadań z zakresu rozwoju techniki, zwany dalej „funduszem płac rozwoju techniki”.

§ 2. Fundusz płac rozwoju techniki obejmuje:

1) w zakresie osobowego funduszu płac:

a) płace pracowników umysłowych i fizycznych, zatrudnionych na stałe w określonych komórkach organizacyjnych oraz na stanowiskach pracy, wyodrębnionych w schemacie organizacyjnym przedsiębiorstwa, w którym prowadzi się wyłącznie lub w przeważającej mierze prace związane z rozwojem techniki, zwanych dalej „komórkami rozwojowymi”,

b) płace pracowników fizycznych, zatrudnionych w pozostałych komórkach organizacyjnych przedsiębiorstwa, w części dotyczącej realizacji przedsięwzięć rozwoju techniki;

2) w zakresie bezosobowego funduszu płac — wynagrodzenia za prace dotyczące przedsięwzięć rozwoju techniki.

§ 3. Wykaz komórek rozwojowych (§ 2 pkt 1 lit. a) ustalają jednostki nadrzędne nad przedsiębiorstwami na podstawie wytycznych określonych przez Ministra Przemysłu Ciężkiego w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Nauki i Techniki.

§ 4. 1. Za przedsięwzięcia rozwoju techniki w rozumieniu niniejszej uchwały uważa się tematycznie określone prace, zawarte w planach rozwoju techniki przedsiębiorstw, sporządzanych według zasad określonych odrębnymi przepisami. W szczególności za przedsięwzięcia takie uważa się:

1) prace konstrukcyjno-doświadczalne, laboratoryjne i naukowo-badawcze,

2) prace dotyczące przygotowania i uruchomienia produkcji nowych maszyn, urządzeń i wyrobów oraz zasadniczej modernizacji i rekonstrukcji dotychczasowej produkcji,

3) przedsięwzięcia techniczno-organizacyjne, głównie zaś przedsięwzięcia dotyczące mechanizacji, automatyzacji oraz wprowadzania nowych i rozszerzania postępowych procesów technologicznych.

2. Nie zalicza się do przedsięwzięć rozwoju techniki w rozumieniu niniejszej uchwały czynności produkcyjnych, związanych z nową produkcją po jej uruchomieniu na skalę przemysłową.

3. Część funduszu płac rozwoju techniki, o której mowa w § 2 pkt 1 lit. b) oraz pkt 2, ustala się w planie na podstawie przewidywanej pracochłonności poszczególnych tematów prac.

§ 5. Zasady ustalania funduszu płac rozwoju techniki, określone w §§ 2—4, obowiązują bez względu na źródło finansowania kosztów prac z zakresu rozwoju techniki w przedsiębiorstwie.

§ 6. 1. Przedsiębiorstwa ustalają w planie techniczno-ekonomicznym w podziale kwartalnym:

1) zatrudnienie pracowników wynagradzanych z funduszu płac rozwoju techniki z podziałem na:

a) pracowników umysłowych,

b) pracowników fizycznych;

2) fundusz płac rozwoju techniki z podziałem na:

a) osobowy fundusz płac pracowników umysłowych z wyodrębnieniem funduszu premiowego,

b) osobowy fundusz płac pracowników fizycznych,

c) bezosobowy fundusz płac.

2. Fundusz płac rozwoju techniki, zawarty w planie techniczno-ekonomicznym, stanowi dla przedsiębiorstw limit, będący podstawą kontroli wydatkowania tego funduszu. Fundusz płac rozwoju techniki nie podlega korekcie w zależności od przebiegu wykonania planu produkcji.

§ 7. 1. W narodowych planach gospodarczych ustala się dla przemysłu maszynowego i elektrotechnicznego resortu przemysłu ciężkiego dwa odrębne dyrektywne wskaźniki funduszu płac:

1) wskaźnik dyrektywny funduszu płac produkcji bieżącej oraz

2) wskaźnik dyrektywny funduszu płac rozwoju techniki.

2. W obu wskaźnikach dyrektywnych, o których mowa w ust. 1, wyodrębnia się bezosobowy fundusz płac.

§ 8. 1. Minister Przemysłu Ciężkiego dokonuje podziału dyrektywnego wskaźnika funduszu płac rozwoju techniki między zjednoczenia, które dokonują następnie jego podziału między przedsiębiorstwa.

2. Przy podziale wskaźnika Minister Przemysłu Ciężkiego oraz zjednoczenia tworzą rezerwy, wynoszące łącznie co najmniej 5% osobowego i 25% bezosobowego funduszu płac rozwoju techniki.

§ 9. 1. W przypadkach uzasadnionych zwiększeniem zakresu prac nad rozwojem techniki albo ich przyśpieszeniem dyrektor przedsiębiorstwa może, zarówno na etapie planowania, jak i w toku wykonywania planu, zwiększyć dyrektywny wskaźnik funduszu płac rozwoju techniki przy jednoczesnym odpowiednim zmniejszeniu funduszu płac produkcji bieżącej, pod warunkiem utrzymania w planie i wykonywania dyrektywnych zadań produkcyjnych.

2. Nie można zwiększać funduszu płac produkcji bieżącej kosztem funduszu płac rozwoju techniki.

§ 10. 1. Zjednoczenie może na wniosek przedsiębiorstwa zwiększyć jego roczny limit funduszu płac rozwoju techniki z rezerwy własnej lub w razie jej wyczerpania wystąpić o zwiększenie limitu z rezerwy ministerstwa.

2. Kontrole gospodarowania funduszem płac rozwoju techniki sprawują jednostki nadrzędne nad przedsiębiorstwami.

§ 11. 1. Wypłaty z funduszu płac rozwoju techniki dokonywane są przez bank do wysokości kwot przewidzianych na ten cel w planie rocznym z uwzględnieniem zwiększeń, o których mowa w § 9 ust. 1 oraz w § 10 ust. 1; zaplanowane, a nie wykorzystane w poszczególnych kwartałach kwoty funduszu płac rozwoju techniki mogą być wykorzystywane przez przedsiębiorstwo w następnych kwartałach danego roku, z zastrzeżeniem przepisu § 4 uchwały nr 270 Rady Ministrów z dnia 13 lipca 1961 r. w sprawie wykorzystywania rezerw funduszu płac i planowanego zatrudnienia w przedsiębiorstwach na rozrachunku gospodarczym (Monitor Polski Nr 62, poz. 266).

2. W razie stwierdzenia przez bank nieprawidłowej gospodarki funduszem płac rozwoju techniki bank ma prawo żądać od przedsiębiorstwa usunięcia nieprawidłowości. W razie niewykonania tego żądania w ciągu 30 dni bank występuje do jednostki nadrzędnej nad przedsiębiorstwem z wnioskiem o wstrzymanie pracownikom dyrekcji przedsiębiorstwa, do czasu usunięcia nieprawidłowości, wypłaty premii z zasadniczego funduszu premiowego przewidzianego w odrębnych przepisach.

§ 12. W celu ustalenia faktycznych wypłat z części funduszu płac rozwoju techniki, określonej w § 2 pkt 1 lit. b) oraz pkt 2, przedsiębiorstwa prowadzą ewidencję czasu pracy i płac pracowników fizycznych oraz wynagrodzeń z bezosobowego funduszu płac — według zleceń, wystawianych na poszczególne prace.

§ 13. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Ciężkiego zapewni w ramach obowiązującej sprawozdawczości statystycznej z zakresu zatrudnienia i płac wyodrębnienie danych dotyczących:

- 1) funduszu płac produkcji bieżącej,
- 2) funduszu płac rozwoju techniki,
- 3) zatrudnienia pracowników wynagradzanych z funduszu płac, wymienionego w pkt 1 i 2.

§ 14. Na rok 1964 ustala się następujący tryb planowania funduszu płac:

1. W zakresie ustalania w narodowym planie gospodarczym dyrektywnego wskaźnika funduszu płac oraz jego podziału między zjednoczenia i przedsiębiorstwa stosuje się dotychczasowe zasady i tryb z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ust. 2—7.

2. Upoważnia się Ministra Przemysłu Ciężkiego do zwiększenia w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów dyrektywnego wskaźnika funduszu płac, ustalonego dla tego resortu w narodowym planie gospodarczym na 1964 r., w części dotyczącej przemysłu maszynowego i elektrotechnicznego, o globalną kwotę funduszu płac, jaka — zgodnie z zasadami stosowanymi w 1963 r. — byłaby w 1964 r. przyznana przedsiębiorstwom tego przemysłu na wykonywanie zadań rozwoju techniki, finansowanych z funduszu postępu techniczno-ekonomicznego; zwiększenie to dotyczyć powinno zarówno osobowego, jak i bezosobowego funduszu płac.

3. Z ogólnej sumy dyrektywnego funduszu płac, zwiększonego w sposób określony w ust. 2,

przed jej podziałem między podległe jednostki. Minister Przemysłu Ciężkiego wydzieli rezerwę osobowego i bezosobowego funduszu płac na nie przewidziane wydatki przedsiębiorstw, związane z wykonywaniem przez nie planów rozwoju techniki. Część rezerwy Minister Przemysłu Ciężkiego pozostawi do swojej dyspozycji, pozostałą zaś część rozdzieli między zjednoczenia przemysłu maszynowego i elektrotechnicznego.

4. Po wydzieleniu rezerwy Minister Przemysłu Ciężkiego dokona podziału pozostałej kwoty zwiększonego wskaźnika funduszu płac między zjednoczenia, te zaś z kolei — między zgrupowane w nich przedsiębiorstwa.

5. Po otrzymaniu wskaźnika (ust. 4) przedsiębiorstwo wyodrębni w planie techniczno-ekonomicznym fundusz płac rozwoju techniki według kryteriów określonych niniejszą uchwałą oraz przedstawi go zjednoczeniu do zatwierdzenia.

6. Po zatwierdzeniu przez zjednoczenie wydzielony w planie techniczno-ekonomicznym przedsiębiorstwa fundusz płac rozwoju techniki staje się wskaźnikiem dyrektywnym w rozumieniu niniejszej uchwały.

7. Suma wskaźników (ust. 6) przedsiębiorstw podległych zjednoczeniu, powiększona o przydzieloną temu zjednoczeniu rezerwę (ust. 3), stanowić będzie łączny wskaźnik dyrektywny danego zjednoczenia. Suma wskaźników zjednoczeń przemysłu maszynowego i elektrotechnicznego, powiększona o rezerwę utworzoną w ministerstwie, stanowić będzie łączny wskaźnik dyrektywny resortu przemysłu ciężkiego w zakresie przemysłu maszynowego i elektrotechnicznego.

§ 15. Do trybu wydatkowania funduszu płac rozwoju techniki, wykorzystywania jego rezerw, kontroli jego wydatkowania oraz ewidencji i sprawozdawczości statystycznej z tego zakresu w roku 1964 — mają odpowiednio zastosowanie przepisy §§ 9—13.

§ 16. Upoważnia się Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów do rozciągnięcia w porozumieniu z Ministrem Finansów i Przewodniczącym Komitetu Nauki i Techniki przepisów niniejszej uchwały na inne resorty bądź też gałęzie przemysłu.

§ 17. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

146

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 18 czerwca 1963 r.

Regulamin wewnętrznego urzędowania okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych i Trybunału Ubezpieczeń Społecznych.

(Dziennik Ustaw z dnia 8 lipca 1963 r. Nr 30, poz. 175)

(Wyciąg)

Na podstawie art. 36 § 1 Prawa o sądach ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1961 r. Nr 41, poz. 215) zarządza się, co następuje:

D Z I A Ł A

Okręgowy Sąd Ubezpieczeń Społecznych.

R o z d z i a ł 1.

Przepisy ogólne.

§ 2. Obowiązkiem pracowników okręgowego sądu ubezpieczeń społecznych, zwanego dalej

„sądem”, jest przestrzeganie, aby każda czynność sądowa była wykonywana zgodnie z obowiązującymi przepisami, sprawnie i w wyznaczonych terminach; w działalności swej kierować się oni powinni dbałością o realizację planów pracy, o socjalistyczną dyscyplinę pracy i stałe usprawnianie pracy.

Rozdział 3.

Prezes Sądu.

§ 11. Podstawowymi założeniami prawidłowej administracji i nadzoru prezesa sądu są:

1) współpraca z prezydiami wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) i innymi organami administracji państwowej oraz organizacjami politycznymi, społecznymi i zawodowymi, w celu powiązania orzecznictwa podległego mu sądu z problematyką społeczną, polityczną i gospodarczą Państwa,

2) troska o dobór odpowiednich kadr i o wychowanie pracowników sądowych w duchu wierności dla Państwa Ludowego oraz opieka nad pracownikami sądowymi,

3) szkolenie pracowników sądowych i ławników,

4) opracowanie planów we wszystkich działach pracy sądowej i stała kontrola ich wykonania,

5) stałe dążenie do usprawnienia metod pracy i prowadzenie oszczędnej gospodarki,

6) zwalczanie wszelkich przejawów biurokracji.

§ 15. Do obowiązków nadzorczych prezesa sądu należy w szczególności:

3) badanie i ocena wyników szkolenia pracowników podległego mu sądu, a w szczególności nadzór nad prawidłowym przebiegiem szkolenia aplikantów i praktykantów sądowych (osób odbywających służbę przygotowawczą).

Rozdział 5.

Wydziały.

§ 19. 1. Sąd może być podzielony na wydziały, jeżeli uzasadniają to względy należytej organizacji pracy w sądzie oraz ilość wpływających spraw. Liczbę wydziałów ustala Minister Sprawiedliwości.

§ 20. 1. W podziale czynności (art. 24) każdy sędzia powinien być przydzielony do określonego wydziału.

2. W razie nieobecności sędziego, nieobsadzenia etatu, zwiększonego wpływu spraw w innym wydziale lub w innych uzasadnionych przypadkach prezes sądu może jednorazowo lub na określony czas przydzielić sędziego do innego wydziału.

Rozdział 9.

Czas urzędowania.

§ 30. W okręgowym sądzie ubezpieczeń społecznych obowiązują te same godziny urzędowania co w sądzie powszechnym w siedzibie sądu ubezpieczeń społecznych.

§ 31. Jeżeli posiedzenie sądowe przeciąga się poza godziny urzędowania, może przewodniczący wydziału, a w sądach nie podzielonych na wydziały — prezes sądu zarządzić, aby w sekretariacie sądowym pozostał do końca posiedzenia jeden z pracowników.

§ 34. Terminy urlopu wypoczynkowego wyznacza sędziom, asesorum, aplikantom i innym pracownikom sądu — prezes sądu, prezesowi sądu — Prezes Trybunału Ubezpieczeń Społecznych.

§ 35. Zwolnień od zajęć udziela prezes sądu. Prezes sądu może upoważnić przewodniczących wydziału do udzielania zwolnień z części dnia pracy; w tym wypadku należy prowadzić odpowiednią ewidencję sprawdzaną i podpisywaną przynajmniej raz na miesiąc przez prezesa sądu.

Rozdział 10.

Zebrania pracowników sądu.

§ 36. Prezes sądu zwołuje zebrania wszystkich pracowników sądu w miarę potrzeby, nie rzadziej jednak niż jeden raz w każdym półroczu kalendarzowym, dla omówienia zagadnień związanych z pracą sądu.

§ 37. Prezes sądu ustala porządek dzienny zebrania pracowników sądu, uwzględniając złożone w tym przedmiocie postulaty zakładowej organizacji związkowej i podstawowej organizacji partyjnej, przewodniczy na zebraniu oraz wyznacza protokolanta. Protokół podpisuje przewodniczący i protokolant.

§ 38. Porządek dzienny zebrania powinien zawierać omówienie przez prezesa działalności sądu.

Rozdział 11.

Konferencje sędziów.

§ 41. Oprócz konferencji, o których mowa w § 40, prezesi powinni zwoływać co pewien czas konferencje sędziów przy udziale rzecznika interesu publicznego, biegłych sądowych, przedstawicieli organów rentowych i ich rad nadzorczych, związków zawodowych i innych organizacji społecznych bądź organizacji politycznych dla wzajemnej wymiany poglądów w sprawach należących do zakresu działalności sądu.

Rozdział 19.

Biurowość w sprawach osobowych.

§ 119. Wykazy stanu służby dla sędziów, asesorum i aplikantów prowadzi się według przepisów obowiązujących w sądach powszechnych.

§ 120. Sędziowie wnoszą pisma w sprawach osobowych w drodze służbowej, a tylko w przypadkach, gdy rodzaj sprawy tego wymaga, bezpośrednio do wyższych przełożonych.

§ 121. Prezes sądu zawiadamia niezwłocznie Ministerstwo Sprawiedliwości i Prezesa Trybunału Ubezpieczeń Społecznych o objęciu stanowiska przez nowo mianowanego sędziego, asesora lub aplikanta sądowego, przesyłając jednocześnie odpis protokołu ślubowania, sporządzonego przy objęciu stanowiska przez sędziego.

§ 122. Prezes sądu występując z wnioskiem o przeniesienie sędziego na inne stanowisko lub przeniesienie go na inne miejsce służbowe powinien przedstawić Ministerstwu Sprawiedliwości za pośrednictwem Prezesa Trybunału Ubezpieczeń Społecznych oświadczenie pisemne, wyrażające zgodę sędziego (art. 65 Prawa o ustroju sądów powszechnych), z wyjątkiem wypadków przewidzianych w art. 65 § 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych.

§ 123. Najdalej po upływie sześciu miesięcy od chwili objęcia stanowiska przez asesora sądowego prezes sądu przedstawi Prezesowi Trybunału Ubezpieczeń Społecznych uzasadnioną opinię o przydatności asesora na stanowisko sędziowskie. Prezes Trybunału Ubezpieczeń Społecznych przedstawi tę opinię Ministerstwu Sprawiedliwości wraz ze swoim wnioskiem.

D Z I A Ł II

Trybunał Ubezpieczeń Społecznych.

Administracja ogólna.

Rozdział 1.

Prezes.

§ 202. Prezes jest z urzędu przewodniczącym ogólnego zgromadzenia, kolegium administracyj-

nego i sądu dyscyplinarnego, wyznacza terminy ich posiedzeń i ustala porządek dzienny. W razie nieobecności Prezesa przewodnictwo obejmuje jego zastępca. Prezes może objąć według swego uznania przewodnictwo w kolegium orzekającym po uprzedzeniu o tym właściwego wiceprezesa.

§ 205. Do obowiązków Prezesa należy zarządzanie sprawami osobowymi, jak również składanie Ministrowi Sprawiedliwości sprawozdań z działalności Trybunału i okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych.

Rozdział 4.

Sekretariaty.

§ 223. 1.
2. Naczelnik sekretariatu prezydialnego sprawuje bezpośredni nadzór nad pracownikami administracyjnymi Trybunału.

D Z I A Ł III

Przepisy wspólne, przejściowe i końcowe.

§ 259. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 grudnia 1947 r. — Regulamin wewnętrznego urzędowania Trybunału Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 74, poz. 473).

§ 260. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *M. Rybicki*

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 31 sierpnia 1963 r.

w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładach przemysłu piekarniczego.

(Dziennik Ustaw z dnia 23 października 1963 r. Nr 45, poz. 252)

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 10 listopada 1954 r. o przejęciu przez związki zawodowe zadań w dziedzinie wykonywania ustaw o ochronie, bezpieczeństwie i higienie pracy oraz sprawowania inspekcji pracy (Dz. U. z 1954 r. Nr 52, poz. 260 i z 1960 r. Nr 20, poz. 119) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Rozporządzenie dotyczy bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładach piekarniczych, ciastkarniach oraz oddziałach produkcyjnych przy zakładach przemysłu gastronomicznego zajmujących się produkcją pieczywa cukierniczego.

2. Ilekroć w dalszym ciągu rozporządzenia jest mowa o „zakładach” bez bliższego określenia, rozumie się przez to jednostki wymienione w ust. 1.

Rozdział 2.

Magazyny surowców i materiałów pomocniczych.

§ 2. 1. W magazynach surowców i materiałów pomocniczych worki z mąką oraz skrzynie

powinny być ułożone w stosach w sposób zabezpieczający przed obsunięciem się. Skrzynie powinny być układane do wysokości nie przekraczającej 2 m.

2. Przy stosach wyższych niż 5 warstw należy dla wzmocnienia stosować co 5 warstw przekładki podłużne i poprzeczne.

3. Układanie worków z mąką w stosy powyżej 6 warstw powinno odbywać się przy zastosowaniu urządzeń mechanicznych.

4. Zabrania się opierania stosów o ściany, słupy (filary) i balustrady.

§ 3. 1. Zabrania się rozwiązywania, ściągania lub wyciągania worków z mąką ułożonych w stosie. Worki z mąką należy ze stosów zdejmować, poczynając od najwyższej warstwy.

2. Wchodzenie na stos powinno odbywać się przy użyciu drabin zabezpieczonych przed poślizgnięciem.

3. Zabrania się używania drabin do wnoszenia i znoszenia worków.

4. Jeżeli stos z workami zaczyna się przechylać, należy niezwłocznie przystąpić do jego rozebrania.

§ 4. Transport napełnionych worków powinien odbywać się za pomocą przenośników bądź wózków.

§ 5. Stanowiska obsługi przenośników powinny być wyposażone w wyłączniki bezpieczeństwa umieszczone na widocznym miejscu i zaopatrzone w napisy objaśniające sposób ich użycia oraz instalację sygnalizującą o ruchu przenośników.

§ 6. 1. Płyta wyładunkowa ześlizgu powinna być umieszczona na wysokości umożliwiającej łatwe zdejmowanie worków z mąką.

2. Ześlizg powinien być tak zbudowany, aby przy ręcznym odbieraniu worków z mąką końcowa prędkość ładunku nie przekraczała 0,75 m/sek.

§ 7. Materiały ciekłe w balonach szklanych powinny być magazynowane w koszach ochronnych, przykrytych kołpakami.

§ 8. 1. Zabrania się trzepania worków w pomieszczeniach produkcyjnych, magazynach surowców, półfabrykatów i wyrobów gotowych.

2. W pomieszczeniach, w których odbywa się trzepanie worków, powinny być zainstalowane urządzenia do odprowadzania pyłów, zabezpieczające przed przekroczeniem dopuszczalnego stężenia pyłów w powietrzu strefy roboczej.

§ 9. W zakładach korzystających z energii elektrycznej trzepanie worków powinno się odbywać przy pomocy urządzeń mechanicznych, z równoczesnym odciąganiem pyłów.

Rozdział 3.

Przesiewacze i komory mączne.

§ 10. 1. Przesypywanie mąki powinno odbywać się w sposób nie powodujący nadmiernego wydzielania się pyłu mącznego na zewnątrz.

2. Obudowa podajników, przesiewaczy oraz innych urządzeń powinna być szczelna i zabezpieczająca przed nadmiernym zapyleniem pomieszczeń.

§ 11. 1. Komory mączne powinny być zaopatrzone w urządzenia blokujące mechanizmy zasypowe przy każdorazowym otwarciu wjazdu do komory.

2. Górne otwory komór mącznych powinny być stale zabezpieczone rusztami ochronnymi, a nad rusztami powinny znajdować się umocowane pokrywy.

§ 12. 1. Zabrania się wchodzenia do komór mącznych przed ich opróżnieniem, wywietrzeniem i wyłączeniem dopływu prądu.

2. Czyszczenie wewnątrz komór mącznych powinno odbywać się pod nadzorem osoby specjalnie wyznaczonej przez kierownika zakładu.

§ 13. 1. Do oświetlania wewnątrz komór mącznych należy używać wyłącznie hermetycznych lamp elektrycznych, zasilanych prądem o napięciu nie przekraczającym 24 V.

2. W wyjątkowych przypadkach dopuszczalne jest używanie w komorach mącznych hermetycznych lamp kieszonkowych o zasilaniu bateryjnym o napięciu do 6 V.

Rozdział 4.

Ciastownie.

§ 14. Tablice sterownicze automatycznych wag dozujących oraz dźwignie wag półautomatycznych powinny być umieszczone na wysokości od 1,2 do 1,5 m od podłogi.

§ 15. 1. Przed maszynami do mieszania ciasta z przetaczanymi dzieżami powinna być wolna przestrzeń dla przetaczania dzież; szerokość tej przestrzeni powinna wynosić co najmniej 3,5 m.

2. Odstęp pomiędzy skrajnymi brzegami maszyny do mieszania ciasta powinien wynosić co najmniej 1,5 m. Odstęp mieszarki od ściany powinien wynosić co najmniej 1 m.

§ 16. Zabrania się pracownikom przebywania pod podniesionymi oraz przechylonymi dzieżami.

§ 17. Górne otwory lejów spustowych do ciasta umieszczone na poziomie podłogi powinny być zabezpieczone w sposób uniemożliwiający wpadnięcie do tych otworów.

§ 18. Przy czyszczeniu wnętrza lejów do ciasta należy stosować skrobaczki na długich trzonkach i pasy zabezpieczające.

§ 19. Zbiorniki do dozowania wody należy zabezpieczyć przed przepełnieniem się.

§ 20. Przewody rurowe doprowadzające pary gorące i parę oraz zbiorniki do płynów gorących powinny być izolowane cieplnie oraz oznaczone odróżniającymi je barwami.

§ 21. 1. Naczynia przenośne z gorącymi tłuszczami powinny posiadać zabezpieczenie zapobiegające pryskaniu cieczy na zewnątrz oraz odpowiednie uchwyty umożliwiające bezpośrednio bezpieczne trzymanie naczyń lub konstrukcję umożliwiającą włożenie ich w uchwyty odpowiednich nosideł. Powierzchnia gorącego tłuszczu powinna znajdować się nie wyżej niż na 4/5 wysokości naczynia.

2. Niedozwolone jest używanie naczyń przenośnych z obłuzowanymi uchwytami oraz z uszkodzoną emalią.

3. Przenoszenie naczyń napełnionych gorącym tłuszczem o ciężarze powyżej 15 kg wraz z naczyniem nie może być dokonywane przez jedną osobę.

Rozdział 5.

Pomieszczenia wypieku pieczywa.

§ 22. 1. Każdy piec piekarski powinien być wyposażony w przyrządy do pomiaru temperatury komór piecowych.

2. Maksymalna dopuszczalna temperatura w komorach wypiekowych i maksymalna dopuszczalna temperatura gazów spalinowych w piecach o wymuszonym obiegu spalin (cyklotermicznych) powinna być oznaczona czerwoną kreską na skali przyrządów pomiarowych.

3. Dopuszczalne temperatury komór wypiekowych pieców rurowych, określone instrukcją producenta, powinny być oznaczone na tablicach umieszczonych na widocznym miejscu.

4. W celu kontroli temperatur komór wypiekowych należy co najmniej raz na miesiąc sprawdzać ciepłomierze (pirometry).

§ 23. Zabrania się wytwarzania pary wodnej w komorach wypiekowych w sposób inny niż przewidziany instrukcją pieca.

§ 24. 1. Piec rurowy, w którym ubytek rur grzejnych przekracza 2 rury w jednym rzędzie lub ogółem 5 rur, należy wyłączyć z eksploatacji.

2. Dla zapewnienia prawidłowego działania rur grzejnych należy sprawdzać stan końcówek rur w komorze paleniskowej w terminach określonych instrukcjami technicznymi, nie rzadziej jednak niż raz na trzy miesiące.

3. Podczas obsługi paleniska nie wolno dotykać narzędziami końcówek rur i nośnej ścianki paleniska.

4. W razie stwierdzenia nadpalenia końcówki rury grzejnej w palenisku należy piec unieruchomić, a po wystudzeniu pieca wywiercić otwór w końcówce w celu spuszczenia płynu wypełniającego rurę.

§ 25. Przy piecach rurowych oraz piecach o wymuszonym obiegu spalin (cyklotermicznych) powinna znajdować się techniczna instrukcja obsługi i konserwacji pieców, zawierająca również postanowienia dotyczące wymagań bezpieczeństwa i higieny pracy oraz w razie potrzeby odpowiednie tablice lub napisy ostrzegawcze.

§ 26. W razie konieczności wprowadzenia zmian konstrukcyjnych urządzeń termicznych, zmiany te powinny być zaprojektowane przez jednostkę będącą konstruktorem urządzenia lub przez inną właściwą jednostkę konstrukcyjną.

§ 27. 1. Przejścia pomiędzy piecami taśmowymi powinny wynosić nie mniej niż 1,5 m, licząc od najbardziej wysuniętych elementów pieców; przejścia pomiędzy elementami konstrukcyjnymi budynku i płaszczem pieca powinny wynosić nie mniej niż 0,75 m, jeżeli na płaszczu są umieszczone urządzenia mechaniczne, a 0,6 m w pozostałych przypadkach.

2. Nad otworami komór wypiekowych powinny być umieszczone miejscowe odciągi.

§ 28. Dołki przedpiecowe przy piecach piekarskich wrzutowych powinny być stale zakryte pokrywami, z wyjątkiem przypadku obsługiwaną dolnej komory wypiekowej pieca.

§ 29. 1. Odległość od przedniej części paleniska pieca piekarskiego do przeciwległej ściany powinna być nie mniejsza niż 1,5 m.

2. Odległość pomiędzy przeciwległymi paleniskami pieców rurowych nie powinna być mniejsza niż 2 m.

§ 30. 1. Zabrania się czyszczenia rur grzejnych bez użycia właściwego sprzętu ochrony osobistej.

2. Przy czyszczeniu kanałów dymowych i zbiorników wodnych (bojlerów) należy posługiwać się przenośnymi schodkami z pomostem.

§ 31. 1. W pomieszczeniu paleniskowym zabronione jest składowanie sprzętu nie przeznaczonego do obsługi paleniska.

2. Sprzęt przeznaczony do obsługi paleniska powinien być składany w sposób nie utrudniający obsługi.

§ 32. Przy przyjmowaniu pieczywa z form należy posługiwać się rękawicami ochronnymi.

§ 33. Do oświetlania komór wypiekowych w piecach piekarskich należy używać lamp elektrycznych o napięciu do 24 V.

Rozdział 6.

Przepisy wspólne i końcowe.

§ 34. Czyszczenie żarówek i kloszy znajdujących się w pomieszczeniach wymienionych w niniejszym rozporządzeniu może odbywać się tylko po wyłączeniu prądu.

§ 35. W czasie krótkotrwałych przerw w pracy zakład obowiązany jest zapewnić pracownikom odpoczynek w pozycji siedzącej.

§ 36. Przed przwjęciem do pracy pracownik powinien być poddany badaniom lekarskim co do możliwości wykonywania przez niego pracy, przy której zakład zamierza go zatrudnić.

§ 37. 1. Kierownik zakładu obowiązany jest zapoznać pracowników z treścią niniejszego rozporządzenia oraz opracować na jego podstawie szczegółowe instrukcje dostosowane do rodzaju urządzeń i warunków pracy w danym zakładzie.

2. Tekst niniejszego rozporządzenia lub odpowiednie wyciągi z niego oraz tekst instrukcji wymienionej w ust. 1 powinny być wywieszane w pomieszczeniach zakładu na widocznym miejscu.

§ 38. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia, z tym że:

1) w stosunku do zakładów istniejących w dniu wejścia w życie rozporządzenia przepis § 9 stosuje się od dnia 1 stycznia 1966 r.;

2) przepisy § 11 ust. 1, § 14, § 15 ust. 1, § 22 ust. 1 i § 29 stosuje się tylko do zakładów:

a) nowo budowanych, dla których projekty wstępne budowy będą zatwierdzane po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia,

b) nowo budowanych nie wymienionych pod lit. a) lub przebudowanych w całości lub w części, oddawanych do użytku po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, o ile na dostosowanie urządzeń lub pomieszczeń do wymagań określonych w tych przepisach pozwalają warunki techniczne.

Minister Handlu Wewnętrznego: *M. Lesz*

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 8 października 1963 r.

w sprawie szczegółowych zasad przyznawania dodatkowego wynagrodzenia lekarzom zakładów leczniczo-zapobiegawczych przemysłowej służby zdrowia oraz szczegółowych zadań tych lekarzy.

(Monitor Polski z dnia 16 października 1963 r. Nr 77, poz. 383)

Na podstawie § 4 ust. 2 i § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 maja 1963 r. w sprawie dodatkowego wynagrodzenia dla lekarzy zatrudnionych w zakładach leczniczo-zapobiegawczych przemysłowej służby zdrowia (Dz. U. Nr 26, poz. 152) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Dodatkowe wynagrodzenie może być przyznane lekarzowi zatrudnionemu w wymiarze co najmniej pełnego etatu:

1) w przychodni przyzakładowej przy zakładzie pracy:

a) przemysłowym lub budownictwa albo

b) innym, jeżeli przy pracy w nim występują czynniki uciążliwe lub szkodliwe dla zdrowia,

2) w przychodni międzyzakładowej sprawującej opiekę nad zakładami pracy określonymi w pkt 1,

3) w obwodowej przychodni przemysłowej (górnictwej) lub w poradni higieny pracy,

4) w wojewódzkiej (miejskiej w mieście wyłączonej z województwa) przychodni lub poradni przemysłowej.

2. Wydział zdrowia i opieki społecznej prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), na wniosek zainteresowanego zakładu pracy w porozumieniu z oddziałem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz po zasięgnięciu opinii wojewódzkiego inspektora sanitarnego i starszego technicznego inspektora pracy przy wojewódzkiej komisji związków zawodowych ustala, czy dany zakład pracy może być zaliczony do zakładów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b).

3. Lekarzowi zatrudnionemu w przychodni międzyzakładowej może być przyznane dodatkowe wynagrodzenie, jeżeli:

1) przychodnia ta obejmuje opieką przemysłowe i budowlane zakłady pracy oraz inne, które uznane zostały w trybie ustalonym w ust. 2 za takie, w których przy pracy występują czynniki uciążliwe lub szkodliwe dla zdrowia,

2) lekarz wykonuje w stosunku do wszystkich załóg i zakładów pracy objętych opieką przychodni obowiązki określone w § 4.

§ 2. 1. Dodatkowe wynagrodzenie może być również przyznane lekarzowi specjaliście zatrudnionemu w wymiarze co najmniej 5 godzin dziennie w poradni specjalistycznej zakładu określonego w § 1 ust. 1, jeżeli wydział zdrowia i opieki społecznej prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) w porozumieniu z właściwym oddziałem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych stwierdzi, że stan sanitarny i stan zatrudnienia w zakładzie lub zakładach pracy nie uzasadnia potrzeby zatrudnienia lekarza na pełnym etacie.

2. Lekarzowi specjaliście zatrudnionemu w

dwóch miejscach pracy określonych w § 1 ust. 1 może być przyznane dodatkowe wynagrodzenie, jeżeli łączny wymiar jego zatrudnienia wynosi co najmniej pełny etat.

§ 3. Zadania lekarzy zatrudnionych w zakładach, o których mowa w § 1 ust. 1, określają regulaminy pracy tych zakładów, ustalone na podstawie regulaminów ramowych nadanych przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej.

§ 4. Do zadań lekarzy zatrudnionych w zakładach określonych w § 1 ust. 1 pkt 1—3 należy w szczególności:

1) dokonywanie systematycznych kontroli stanu sanitarnego oraz warunków higieny pracy i zgłaszanie stosownych wniosków do kierownictwa zakładu pracy,

2) przeprowadzanie profilaktycznych badań lekarskich załogi, w szczególności wstępnych i okresowych, w myśl obowiązujących przepisów,

3) prowadzenie czynnego poradnictwa,

4) analizowanie co kwartał przyczyn zachorowalności ogólnej i zawodowej, wypadkowości i absencji chorobowej oraz opracowywanie na podstawie wyników badań odpowiednich wniosków zapobiegawczych dotyczących stanu zdrowia załogi,

5) analizowanie zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy, wystawianych członkom załogi przez zakłady lecznicze działające poza zakładem pracy, a w razie stwierdzenia nieprawidłowości — nawiązywanie kontaktu z właściwym organem służby zdrowia,

6) współpraca z administracją zakładu pracy i radą zakładową w zakresie poprawy stanu sanitarnego w zakładzie pracy, a w szczególności w zakresie realizacji zarządzeń organów państwowej inspekcji sanitarnej i technicznej inspekcji pracy,

7) szerzenie oświaty sanitarnej wśród członków załóg,

8) należyte prowadzenie dokumentacji (lekarz specjalista — w swej specjalności).

§ 5. Do zadań lekarzy zatrudnionych w wojewódzkich (miejskich w miastach wyłączonych z województw) przychodniach lub poradniach przemysłowych należy w szczególności:

1) opracowywanie metodyki działalności przychodni przyzakładowych i międzyzakładowych ze szczególnym uwzględnieniem działalności profilaktycznej,

2) wykonywanie systematycznego nadzoru oraz kontroli działalności zakładów leczniczo-zapobiegawczych przemysłowej służby zdrowia i poradni higieny pracy,

3) analizowanie zachorowalności, chorobowości, wypadkowości i absencji chorobowej w zakładach pracy na obszarze województwa (miasta

wyłączonego z województwa) i wysuwanie odpowiednich wniosków zapobiegawczych,

4) prowadzenie szkolenia i instruktażu personelu fachowego, szczególnie w zakresie działalności profilaktycznej,

5) współpraca z organami związków zawodowych, administracją zakładów pracy i ich jednostkami nadrzędnymi oraz oddziałami Zakładu Ubezpieczeń Społecznych — w zakresie usprawnienia leczenia przemysłowego i walki o poprawę stanu zdrowotności załóg oraz obniżenie absencji chorobowej.

§ 6. 1. Dodatkowe wynagrodzenie przyznaje i określa jego wysokość — na wniosek bezpośredniego fachowego przełożonego — kierownik właściwego wydziału zdrowia i opieki społecznej prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) w porozumieniu z właściwym oddziałem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i wojewódzką komisją związków zawodowych.

2. Dodatkowe wynagrodzenie przyznaje się z góry na okres nie dłuższy niż jeden rok, w każdym jednak przypadku najwyżej do końca roku kalendarzowego.

§ 7. Wniosek o przyznanie dodatkowego wynagrodzenia powinien określać w szczególności:

1) imię, nazwisko i miejsce zamieszkania lekarza,

2) zakład leczniczo-zapobiegawczy przemysłowej służby zdrowia, w którym lekarz jest zatrudniony, dzienny wymiar zatrudnienia i zajmowane w tym zakładzie stanowisko,

3) liczbę robotników i liczbę pracowników umysłowych oraz rodzaj produkcji zakładów pracy objętych opieką zakładu leczniczo-zapobiegawczego, jeśli chodzi o lekarza zatrudnionego w przychodni przyzakładowej lub międzyzakładowej bądź w poradni higieny pracy,

4) staż pracy zawodowej lekarza, w tym w zakładach leczniczo-zapobiegawczych przemysłowej służby zdrowia,

5) specjalność lekarza i posiadany stopień specjalisty,

6) dane co do rodzaju i wymiaru zatrudnienia lekarza poza zakładem leczniczo-zapobiegawczym przemysłowej służby zdrowia,

7) proponowaną stawkę dodatkowego wynagrodzenia wraz z uzasadnieniem.

§ 8. 1. Dodatkowe wynagrodzenie może być cofnięte lub obniżone w granicach od 30 do 60% na okres jednego kwartału lub do końca roku kalendarzowego, jeżeli stwierdzono, że lekarz nie wykonuje należycie obowiązków określonych w § 4 lub § 5, a zwłaszcza że niewłaściwa praca lub postawa lekarza była przyczyną przekroczenia kwartalnego limitu na zasiłki chorobowe.

2. O cofnięciu lub obniżeniu dodatkowego wynagrodzenia decyduje kierownik wydziału zdrowia i opieki społecznej prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) w porozumieniu z właściwym oddziałem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i wojewódzką komisją związków zawodowych na podstawie oceny działalności danego lekarza bądź po zbadaniu zasadności wysuniętych

względem niego zarzutów, a w razie przekroczenia przez zakład pracy kwartalnego limitu na zasiłki chorobowe — po zbadaniu zasadności wniosku zakładu pracy o cofnięcie lub obniżenie tego wynagrodzenia oraz opinii zakładu pracy o przyczynach przekroczenia limitu i o działalności przychodni przyzakładowej lub międzyzakładowej.

§ 9. 1. Z wnioskiem o obniżenie lub cofnięcie dodatkowego wynagrodzenia może wystąpić:

1) kierownik wojewódzkiej (miejskiej w mieście wyłączonego z województwa) przychodni lub poradni przemysłowej,

2) właściwy oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych,

3) kierownictwo zakładu pracy lub rada zakładowa.

2. We wniosku, o którym mowa w ust. 1, należy wskazać okres, na jaki dodatkowe wynagrodzenie ma być cofnięte albo też obniżone i w jakiej wysokości. Wniosek powinien być wyczerpująco uzasadniony.

§ 10. 1. W razie przekroczenia kwartalnego limitu na zasiłki chorobowe zakład pracy jest obowiązany przesłać właściwemu oddziałowi Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wraz z kwartalnym sprawozdaniem o realizacji wydatków na zasiłki chorobowe wyczerpująco uzasadniony wniosek co do wypłacenia, cofnięcia lub obniżenia lekarzowi dodatkowego wynagrodzenia oraz opinię o przyczynach przekroczenia limitu i o działalności przychodni przyzakładowej.

2. Zakład pracy jest zwolniony od obowiązku przesłania wniosku określonego w ust. 1, jeżeli przekroczenie kwartalnego limitu na zasiłki chorobowe nastąpiło wskutek:

1) zachorowań lub odosobnienia pracowników z powodu choroby zakaźnej o przebiegu epidemicznym,

2) wypadków przy pracy spowodowanych awarią,

3) wystąpienia masowych zatruc przemysłowych lub pokarmowych albo

4) nasilenia zachorowań w związku z warunkami klimatycznymi, które spowodowały wzrost zachorowań w skali całego kraju.

§ 11. Dodatkowe wynagrodzenie wypłaca się kwartalnie po upływie 10 dni od terminu wyznaczonego dla zakładów pracy do złożenia kwartalnego sprawozdania o realizacji wydatków na zasiłki chorobowe.

§ 12. 1. W razie wniesienia wniosku o cofnięcie lub obniżenie dodatkowego wynagrodzenia wstrzymuje się wypłatę dodatkowego wynagrodzenia do czasu zbadania zasadności wniosku, co powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca od dnia jego złożenia.

2. Badanie zasadności wniosku o cofnięcie lub obniżenie dodatkowego wynagrodzenia powinien przeprowadzić wydział zdrowia i opieki społecznej prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) przy udziale przedstawicieli oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz wojewódzkiej komisji związków zawodowych.

§ 13. 1. Lekarzom zatrudnionym co najmniej

w wymiarze pełnego etatu może być przyznane kwartalnie dodatkowe wynagrodzenie w wysokości określonej w załączniku do zarządzenia, w zależności od posiadanej specjalizacji, jej stopnia i rodzaju oraz stażu pracy w przemysłowej służbie zdrowia.

2. W przypadkach szczególnie uzasadnionych specyfiką terenu lub innymi okolicznościami dodatkowe wynagrodzenie może być za zgodą Ministerstwa Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przyznane w grupie wyższej, niż to wynika z tabeli.

3. W razie zatrudnienia w wymiarze godzin mniejszym od pełnego etatu dodatkowe wynagrodzenie zmniejsza się proporcjonalnie.

4. Do stażu pracy w przemysłowej służbie zdrowia zalicza się:

1) okresy zatrudnienia:

a) w zakładach leczniczo-zapobiegawczych wymienionych w § 1 ust. 1,

b) w Instytutach: Medycyny Pracy i Higieny Wsi, Medycyny Pracy, Medycyny Morskiej,

c) w Centralnym Ośrodku Badawczym Kolejowej Służby Zdrowia,

d) w klinikach chorób zawodowych akademii medycznych,

e) w oddziałach chorób zawodowych szpitali,

f) w działach (oddziałach) higieny pracy stacji sanitarno-epidemiologicznych oraz

2) okres specjalizacji w dziedzinie chorób wewnętrznych lub medycyny kolejowej, nie więcej jednak niż 3 lata.

§ 14. Zmiana wysokości dodatkowego wynagrodzenia przed upływem okresu, na który zostało ono przyznane, może nastąpić tylko w razie zajścia okoliczności uzasadniających przyznanie wyższej stawki dodatkowego wynagrodzenia albo w razie jego obniżenia lub cofnięcia w trybie przewidzianym w §§ 8—10.

§ 15. 1. Dodatkowe wynagrodzenie może być przyznane lekarzom jedynie w granicach ustalo-

nego na rok kalendarzowy funduszu dla danego województwa (miasta wyłączonego z województwa).

2. Limit funduszu na dodatkowe wynagrodzenie określa dla poszczególnych województw (miast wyłączonych z województw) Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej.

§ 16. Lekarz zachowuje prawo do przyznanego mu dodatkowego wynagrodzenia w okresie:

1) uzasadnionej nieobecności w pracy, przez okres trwania stosunku pracy, nie dłużej jednak niż przez 3 miesiące,

2) skierowania na szkolenie w zakresie medycyny przemysłowej, nie dłużej niż przez 3 miesiące w roku oraz

3) odbywania stażu specjalizacyjnego w zakresie medycyny przemysłowej, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy w roku.

§ 17. W sprawach dotyczących dodatkowego wynagrodzenia dla lekarzy zatrudnionych w zakładach leczniczo-zapobiegawczych przy zakładach przemysłowych, których pracownicy korzystają ze świadczeń kolejowej służby zdrowia, kierownik wydziału zdrowia i opieki społecznej wykonuje uprawnienia wynikające z przepisów zarządzenia w porozumieniu z naczelnikiem zarządu służby zdrowia okręgowej dyrekcji kolei państwowych.

§ 18. W okresie do dnia 31 grudnia 1964 r. dodatkowe wynagrodzenie może być przyznane lekarzom, którzy nie są specjalistami, jeżeli zatrudnieni są w zakładach określonych w § 1 ust. 1 w wymiarze co najmniej 5 godzin dziennie, przy zachowaniu innych warunków określonych w § 2 ust. 1.

§ 19. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1963 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej:
J. Sztachelski

Załącznik do zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 8 października 1963 r. (poz. 383).

TABELA DODATKOWEGO WYNAGRODZENIA

Lp.	Kwalifikacje lekarza	Staż pracy w przemysłowej służbie zdrowia		
		do 2 lat	od 2 do 5 lat	powyżej 5 lat
		złotych	złotych	złotych
1	Nie będący specjalistą	1.500—2.500	1.500—3.500	2.000—4.000
2	Specjalista I stopnia w dziedzinie medycyny przemysłowej	x	2.000—4.500	2.500—5.500
3	Specjalista II stopnia w dziedzinie medycyny przemysłowej	x	x	3.000—6.000
4	Specjalista I stopnia w innej dziedzinie medycyny	1.500—3.000	2.000—4.000	2.500—5.000
5	Specjalista II stopnia w innej dziedzinie medycyny	2.000—3.500	2.500—4.500	3.000—5.500

1. Za równorzędną ze specjalizacją w dziedzinie medycyny przemysłowej uważa się specjalizację w dziedzinach: higieny pracy, medycyny kolejowej, chorób zawodowych oraz higieny wojskowej.

2. Specjaliście w innej dziedzinie medycyny przysługuje dodatkowe wynagrodzenie według stawki przewidzianej dla specjalisty, jeżeli jest zatrudniony w poradni odpowiedniej specjalności.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU NAUKI I TECHNIKI

z dnia 30 października 1963 r.

w sprawie ramowych wytycznych dotyczących warunków tworzenia instytutów naukowo-badawczych, zakresu działania ich organów, struktury organizacyjnej i organizacji pracy.

*(Monitor Polski z dnia 18 listopada 1963 r. Nr 86, poz. 416)
(Wyciąg)*

Na podstawie art. 4 ust. 5 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60) oraz § 8 ust. 1 i § 9 ust. 1 uchwały nr 330 Rady Ministrów z dnia 8 października 1963 r. w sprawie ogólnych warunków tworzenia, zasad organizacji i działania instytutów naukowo-badawczych oraz wykonywania nad nimi nadzoru (Monitor Polski Nr 81, poz. 395), zwanej dalej „uchwałą”, ustala się następujące ramowe wytyczne dotyczące warunków tworzenia instytutów naukowo-badawczych, zakresu działania ich organów, struktury organizacyjnej i organizacji pracy:

§ 1. Wytyczne mają zastosowanie do instytutów naukowo-badawczych, zwanych dalej „instytutami”. Niezbędne ich uzupełnienia i dostosowanie, w przedmiocie organizacji i trybu prac, do szczególnych potrzeb i warunków działalności niektórych instytutów, a zwłaszcza działających w dziedzinach nie obejmujących problematyki technicznej — określają szczegółowe wytyczne właściwych ministrów (kierowników centralnych urzędów) wydane na podstawie § 9 ust. 2 uchwały.

II. Zakres pracy organów instytutu.

§ 3. 1. Dyrektor instytutu określa w regulaminie instytutu, które z komórek organizacyjnych podporządkowane mu są bezpośrednio, a które podporządkowane są bezpośrednio jego zastępcom.

2. Zastępcy dyrektora kierują z jego ramienia powierzonym im zakresem spraw i działalnością podporządkowanych im bezpośrednio komórek organizacyjnych instytutu. Liczba ich określona jest w statucie, zależnie od rozmiaru oraz różnicowania zadań i problematyki instytutu.

3. Jeżeli sprawy usług techniczno-badawczych, zaopatrzenia materiałowo-technicznego, inwestycji, finansowe i inne sprawy administracyjno-gospodarcze stanowią poważną część działalności instytutu, właściwy minister może utworzyć stanowisko zastępcy dyrektora instytutu do spraw administracyjnych. Zastępca ten zarządza całokształtem tej działalności instytutu z ramienia dyrektora.

4. Gdy statut przewiduje stanowisko sekretarza naukowego, do jego zadań należeć powinno m. in. z reguły kierowanie sprawami planowania prac naukowo-badawczych, sprawozdawczości i analizy wyników tych prac, przygotowywanie posiedzeń rady naukowej oraz kontrola realizacji jej uchwał. Sekretarz naukowy podlega bezpośrednio dyrektorowi instytutu.

III. Struktura organizacyjna instytutu.

§ 7. 1.

2. Podstawową komórką organizacyjną naukowo-badawczą jest zakład naukowo-badawczy, zwany dalej „zakładem”, któremu powierza się określony przedmiot działania wraz z określoną tematyką naukowo-badawczą oraz środki potrzebne do wykonywania działalności.

5. Zakładem kieruje powołany przez dyrektora instytutu kierownik, który podlega bezpośrednio dyrektorowi lub jego zastępcy. Kierownikiem zakładu powinna być osoba wykazująca się odpowiednimi umiejętnościami kierowniczymi i organizatorskimi w dziedzinie prac naukowo-badawczych oraz dużą wiedzą fachową w zakresie objętym działalnością zakładu.

6. W zakładzie zatrudnieni są pracownicy naukowcy w rozumieniu ustawy oraz potrzebni do prowadzenia prac naukowo-badawczych zakładu pracownicy inżynieryjno-techniczni (równorzędni), laboratoryjni, wykwalifikowani rzemieślnicy i inni.

7. W zakładzie mogą być tworzone, jako stałe komórki organizacyjne niższego szczebla, pracownie (laboratoria) naukowo-badawcze, obejmujące część przedmiotu naukowo-badawczego zakładu, w zakresie wyodrębnionej, jednorodnej lub pokrewnej problematyki o charakterze stałym, wymagającej zatrudnienia grupy kilku lub kilkunastu pracowników. Obok pracowni mogą być w zakładzie tworzone stanowiska pracy.

8. Pracownią w zakładzie kieruje kierownik powołany przez dyrektora instytutu na wniosek kierownika zakładu, podległy bezpośrednio kierownikowi zakładu lub jego zastępcy. Kierownikiem pracowni powinna być osoba wykazująca się odpowiednimi umiejętnościami kierowniczymi i organizatorskimi w dziedzinie prac naukowo-badawczych oraz wiedzą fachową w zakresie objętym działalnością pracowni.

9. Pracownia może być wyłączona z zakładu (samodzielna) i podporządkowana bezpośrednio dyrektorowi instytutu lub jego zastępcy, jeśli jej przedmiot działania nie wiąże się bezpośrednio z przedmiotem działania istniejących zakładów.

10. W dużych zakładach mogą być w razie potrzeby utworzone stanowiska pracy lub sekcje funkcjonalne w rozumieniu § 10, niezbędne do kierowania zakładem, np. do opracowania planów, sprawozdań, obsługi administracyjno-gospodarczej i kancelaryjnej, albo stanowiska pracy i sekcje techniczne w rozumieniu § 8, np. do pro-

jektowania, normalizacji itp. Sekcje (stanowiska pracy) tego rodzaju podlegają kierownikowi zakładu lub jego zastępcy.

11. Kierownik zakładu powierza na czas swojej nieobecności funkcję zastępstwa jednemu z kierowników pracowni lub innemu samodzielnie pracownikowi. W zakładach obejmujących większą liczbę pracowni, w zasadzie ponad 5 pracowni (laboratoriów), oraz większych zakładach nie dzielących się na pracownie — może być utworzone stanowisko zastępcy kierownika zakładu.

12. W instytutach o problematyce medycznej albo biologicznej mogą być tworzone kliniki zamiast zakładów. Kliniki i zakłady mogą się łączyć w zespoły zakładów naukowo-badawczych, z kierownikami zespołów na czele, koordynującymi działalność zakładów (klinik) i podległymi bezpośrednio dyrektorowi instytutu.

13. Również w innych niż wymienione w ust. 12 dużych instytutach zakłady naukowo-badawcze mogą być łączone w zespoły zakładów naukowo-badawczych, jeżeli zorganizowanie takiego zespołu jest celowe; działalność zespołów koordynują kierownicy zespołów, podlegli bezpośrednio dyrektorowi instytutu.

14. Kierownicy zespołów, o których mowa w ust. 12 i 13, są zastępcami dyrektora powoływanymi w trybie określonym w art. 9 ustawy.

§ 8. 1.

2. Do komórek oraz innych ogniw organizacyjnych technicznych w rozumieniu ust. 1 należą tworzone stosownie do potrzeb i zgodnie z przepisami uchwały:

1) działy (sekcje) i stanowiska pracy do spraw normalizacji, współpracy z zagranicą, informacji naukowej, technicznej i ekonomicznej, redakcyjno-wydawniczych itp.;

2) działy (sekcje) techniczne (technologiczne), projektowe, konstrukcyjne, pomocy warsztatowych i analiz laboratoryjnych, produkcji doświadczalnej;

3) warsztaty, aparatury, stacje prób oraz inne o podobnym charakterze;

4) zakłady produkcji doświadczalnej (nie wydzielone);

5) analogiczne ogniwa organizacyjne, właściwe dla instytutów zajmujących się problematyką nietechniczną.

3. Dział tworzy się dla wyodrębnionej, jednorodnej lub pokrewnej działalności, której charakter i nasilenie związanych z nią prac wymaga zatrudnienia większej liczby pracowników. Działem kieruje powoływany i odwoływany przez dyrektora instytutu kierownik, podlegający bezpośrednio dyrektorowi lub jego zastępcy.

4. W dziale tworzone być mogą sekcje, jako stałe komórki organizacyjne niższego szczebla, obejmujące część przedmiotu działalności działu, w zakresie wyodrębnionej, jednorodnej lub pokrewnej tematyki o charakterze stałym, wymagającej zatrudnienia grupy kilku lub więcej pracowników. Sekcją kieruje kierownik powoływa-

ny przez dyrektora instytutu na wniosek kierownika działu.

5. Obok sekcji mogą być tworzone w dziale stanowiska pracy jednoosobowe lub kilkuosobowe.

6. Sekcje (stanowiska pracy), o których mowa w ust. 2, mogą być podporządkowane również samodzielnym pracownikom naukowym, prowadzącym prace naukowo-badawcze nie objęte przedmiotem działania zakładów naukowo-badawczych, a organizacyjnie wydzielonym z zakładów i podlegającym, zgodnie z obowiązującym schematem organizacyjnym instytutu, bezpośrednio dyrektorowi instytutu lub jego zastępcy.

7. W ogniwach organizacyjnych, o których mowa w ust. 1, jak również w § 9 ust. 1—4 i w § 10, mogą być zatrudnieni również niezbędni pracownicy naukowcy na zasadach obowiązujących w instytutach.

§ 10. 1. Komórki organizacyjne funkcjonalne i obsługowe (§ 6 pkt 3):

1) opracowują sprawy związane z zarządzaniem instytutem, nie biorąc bezpośrednio udziału w działalności naukowo-badawczej instytutu (komórki funkcjonalne);

2) wykonują czynności obsługi administracyjno-gospodarczej instytutu (komórki obsługowe).

2. Do komórek, o których mowa w ust. 1, należą działy, sekcje i stanowiska pracy:

1) do spraw finansowo-budżetowych, kadr, planowania i sprawozdawczości, zaopatrzenia materiałowo-technicznego, inwestycji itp.;

2) obsługi sekretarskiej (kancelaryjnej), intendentury, wewnętrznej łączności itp.

3. Tworzenie osobnego działu uzasadnione jest w przypadkach, gdy dla działalności podstawowej instytutu niezbędne jest wykonywanie prac wymienionych w ust. 2, wymagających większej liczby pracowników.

4. Na czele działów stoją kierownicy, podporządkowani bezpośrednio dyrektorowi instytutu lub jednemu z jego zastępców.

§ 11. 1. Jeżeli wymaga tego rodzaj prac naukowo-badawczych instytutu albo też ze względu na potrzeby danej gałęzi gospodarki (branży), na której rzecz działa instytut, mogą być tworzone oddziały instytutu poza jego siedzibą.

2. Oddziały są wydzielonymi jednostkami organizacyjnymi naukowo-badawczymi instytutu, podporządkowanymi bezpośrednio dyrektorowi instytutu.

3. Jeżeli oddział składa się z 2 lub więcej zakładów naukowo-badawczych, na jego czele stoi kierownik oddziału, podległy bezpośrednio dyrektorowi instytutu. Kierownik ten może być również ustanowiony zastępcą dyrektora instytutu do spraw podległych zakładów w trybie przewidzianym w art. 9 ustawy.

4. W razie nieobecności kierownika oddziału zastępuje go osoba wyznaczona na wniosek kierownika oddziału przez dyrektora instytutu (kierownik zakładu itp.). Gdy oddział obejmuje większą liczbę zakładów (w zasadzie powyżej 5),

może być utworzone stanowisko stałego zastępcy kierownika oddziału.

§ 12. 1. Strukturę organizacyjną instytutu ustalają statut instytutu oraz jego regulamin organizacyjny.

3. Regulamin organizacyjny określa szczegółową wewnętrzną organizację instytutu, a w szczególności podział podstawowych komórek organizacyjnych instytutu na pracownie, sekcje, stanowiska pracy itp., jak również szczegółowy zakres działania podstawowych komórek organizacyjnych, uprawnienia i obowiązki pracowników, zasady współpracy między komórkami organizacyjnymi itp.

IV. Organizacja pracy instytutu.

§ 21. 1. Zakres prac samodzielnych pracowników naukowych instytutu (pracowników nauki i naukowo-badawczych) obejmuje:

1) inicjowanie i poszukiwanie nowych koncepcji, rozwiązań i metod;

2) samodzielne prowadzenie (wykonywanie, współwykonywanie) prac naukowo-badawczych, kierowanie pracami zespołowymi oraz pracami prowadzonymi przez podległych pracowników, zgodnie z planem ustalonym dla instytutu (zakładu naukowo-badawczego, pracowni);

3) śledzenie rozwoju nauki i postępu wiedzy w kraju i za granicą w danej specjalności (branży) oraz stałe uzupełnianie i pogłębianie swoich wiadomości teoretycznych i praktycznych;

4) współdziałanie w organizowaniu prac badawczych, doświadczalnych oraz w szkoleniu i doskonaleniu kadr specjalistów, a w szczególności młodej kadry naukowej instytutu, zgodnie z planem obowiązującym dla danego instytutu;

5) zaznajomienie się z przebiegiem i wynikami praktycznego zastosowania opracowanych przez instytut projektów, rozwiązań, metod itp. oraz wykonywanie nadzoru autorskiego, stosownie do ustalonych zadań, udzielanie porad i fachowej pomocy ich realizatorom;

6) pełnienie funkcji w organach instytutu w zakresie i w trybie przewidzianych obowiązującymi przepisami i statutem.

2. Pomocniczy pracownicy naukowcy działają pod kierownictwem lub według wytycznych samodzielnych pracowników naukowych. W szczególności:

1) pomocniczy pracownicy naukowcy obowiązują

ni są do współdziałania w pracach naukowo-badawczych kierowanych przez samodzielnego pracownika naukowego, przy czym

2) adiunkt naukowo-badawczy może być także głównym wykonawcą samodzielnej lub zespołowej pracy badawczej prowadzonej według ogólnych wytycznych samodzielnego pracownika naukowego;

3) starszy asystent naukowo-badawczy może wykonywać także samodzielnie pracę naukowo-badawczą pod naukowym kierownictwem samodzielnego pracownika naukowego, ponoszącego odpowiedzialność za jej kierunek.

§ 22. 1.

3. Praca koordynatorów prowadzących temat, przewidzianych w ust. 2 pkt 3, oraz innych pracowników naukowych, biorących udział w opracowaniu tematu (problemu), oceniana jest w szczególności z punktu widzenia: inicjatywy i twórczego wkładu w opracowywane zagadnienie, efektywności techniczno-ekonomicznej i przydatności rezultatów pracy dla działalności gospodarczej, postępu technicznego i rozwoju nauki oraz terminów realizacji, zgodnie z planowanymi założeniami.

§ 23. 1. Dla opracowywania zagadnień (problemów, tematów) wymagających współdziałania pracowników instytutów zatrudnionych w różnych zakładach, pracowniach, działach, sekcjach itp., jak również współdziałania pracowników naukowych, specjalistów i fachowców spoza instytutu — mogą być tworzone na określony czas grupy problemowe, zwane dalej „grupami”.

2. Grupy tworzy się w instytucie, którego przedmiot działania obejmuje podstawową problematykę zespołu.

3. Dyrektor instytutu, tworząc grupę, wyznacza jej kierownika i ustala skład grupy, cel pracy, zakres działania, tematykę, termin zakończenia prac, sposób wynagrodzenia osób dokooptowanych z zewnątrz instytutu zgodnie z obowiązującymi przepisami i inne niezbędne dane, dotyczące organizacji i zasad pracy grupy.

4. Jeśli kierownik grupy jest zatrudniony w instytucie w pełnym wymiarze godzin pracy, jego stanowisko jest równorzędne ze stanowiskiem kierownika pracowni, chyba że wynagrodzenie jego na stałym stanowisku pracy jest wyższe.

§ 25. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki:
E. Szyr

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa, ul. Kopernika 36/40

Zamówienia i przedpłaty na prenumeratę przyjmowane są w terminie do dnia 15 miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty — przez: Urzędy Pocztowe, listonoszy oraz Oddziały i Delegatury „Ruchu”. Można również zamówić prenumeratę dokonując wpłaty na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” w Warszawie, ul. Wronia 23.

Cena prenumeraty: kwartalnej zł 10.—, półrocznej zł 20.—, rocznej zł 40.—.

Cena prenumeraty za granicę jest o 40% wyższa od ceny podanej wyżej. Przedpłaty na prenumeratę przyjmuje na okresy kwartalne, półroczne, roczne Przedsiębiorstwo Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” w Warszawie, ul. Wilcza 46 za pośrednictwem PKO Warszawa, konto Nr 1-6-100024.

Egzemplarze zdezaktualizowane można nabywać w sklepie przy ul. Wiejskiej 14 w Warszawie. Zamówienia spoza Warszawy należy kierować do Centrali Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch”, Warszawa, ul. Wronia 23.